

Drew Chapman

De illusionist

Karakter Uitgevers B.V.

Het Witte Huis, 17 april, 21.52 uur

Alan Daniels klopte tweemaal op de deur van het kantoor van zijn baas in de West Wing, wachtte even op een reactie – die niet kwam – en duwde de deur open. ‘Heb je een momentje?’

De nationaleveiligheidsadviseur had haar tas al over haar schouder geslagen. Ze slaakte een lange, overdreven zucht, grijnsde hem toe en knikte bevestigend. Julie Fiore mocht Daniels graag. Hij was haar plaatsvervanger en adjunct en was een loyale, slimme vent. Ze wilde graag naar huis, waar haar man gegrilde zalm met een honing-mosterdglazuur zou bereiden, maar ze had wel een paar minuutjes voor Daniels. Ze gebaarde dat hij binnen kon komen.

Hij legde een dunne map op haar desk. ‘Verkiezingen. Wit-Rusland. De eerste uitslagen zijn net binnen.’

‘Hebben ze dan verkiezingen in Wit-Rusland?’ grijnsde ze vals.

‘Blijkbaar wel. En sinds vannacht’ – Daniels keek op de wereldklok op zijn smartphone – ‘zeven minuten voor drie GMT lijken ze nog echt van belang te zijn ook.’

Fiore pakte haar leesbril uit haar tas, opende de dossiermap, las het vel papier dat erin lag snel door en trok een frons. ‘Onmogelijk.’

‘En toch is het waar,’ zei Daniels, terwijl hij zijn geopende handen ten hemel hief, alsof hij wilde aangeven dat alleen God dit kon begrijpen.

‘Hij is vier keer herkozen. Ze geloven in de democratie, zoals ik in kabouters geloof.’ Ze trok de bril van de brug van haar neus en wreef met haar andere hand even in haar ogen. Ze was doodmoe. ‘Hoe kon dit gebeuren?’

‘Magische krachten?’

Fiore wierp Daniels een geërgerde blik toe.

Hij schoot meteen rechtop, de grijns van zijn gezicht veggend. ‘Ik heb het vijf minuten geleden nog bij de CIA nagevraagd. Die is er ook door overrompeld. Analyse blijft de hele nacht doorwerken om mogelijke scenario’s door te nemen.’

‘Lieve hemel. Na Oekraïne is dit... dit is een ramp...’ Ze maakte haar zin niet af, wendde zich van haar adjunct af en staarde uit het raam in de richting van de duistere North Lawn. Ze probeerde zich een gebouw aan

de andere kant van de wereld voor te stellen, badend in het zonlicht en groter dan het Witte Huis, maar even goed bewaakt, waar een hele verzameling ministers, generaals en adviseurs zich allemaal tegelijk vol ontzetting in hun koffie verslikte. 'Daar. Je weet wel waar.' Ze wees omhoog naar het duister, alsof ze een plek uitkoos op een onzichtbare kaart die alleen zij en Daniels konden zien. 'Ze krijgen daar nu allemaal een beroerte.'

'Ja, zeker weten. En als ze van die beroertes herstellen...'

Daniels zweeg even om de juiste formulering te zoeken. Hij had het idee in een diplomatiek eufemisme kunnen gieten, in een vage, minder bedreigende term, maar nu hij hier aan het eind van de dag zo met zijn chef alleen was, de vermoeidheid had toegeslagen en hij zelfs een beetje opgewonden was na bestudering van een schijnbaar oneindige reeks crises in de wereld, leek dat simpelweg niet juist. 'Ze zullen mensen gaan vermoorden – een heleboel mensen.'

Lower Manhattan, 14 juni, 2.17 uur

Garrett Reilly was goed met getallen. Hij wist feilloos de toppen in de rentetarieven, neerwaartse trends in de grondstoffenprijzen en convergenties in staatsobligatierendementen te doorzien. Maar hij was er even bedreven in om het percentage mannen te berekenen dat op een zomerse dag op West Broadway Birkenstocks dan wel Nike's droeg, of om de verhouding tussen auto- en bierreclames in een uur televisie op primetime te bepalen. Het was voor hem vanzelfsprekend om patronen te zien; hij zag ze niet alleen, maar voelde ze als het ware. Als je het aan hem vroeg, zou hij zeggen dat de patronen op zijn huid begonnen, als een tinteling vanuit zijn vingertoppen – zoals de dalende sinusgolf van de straalvliegtuigen vlak voor de landing op het vliegveld LaGuardia in fase begon te lopen met de frequentie van helikopters boven de rivier de Hudson – waarna ze door zijn centrale zenuwstelsel omhoogtrokken en uiteindelijk in een waterval van getallen in zijn hoofd glashelder opdoken.

Garrett leefde van patronen. Hij vergaarde er zijn inkomen mee door obligaties te verhandelen op Wall Street, en hij organiseerde er zijn leven mee. Hij was een natuurlijke gegevensverwerker en had geen enkele moeite met die rol.

Waar hij de laatste tijd wél moeite mee had, was het onderscheid tussen fictie en werkelijkheid.

Er zat nu bijvoorbeeld een man van middelbare leeftijd tegenover Garrett in de woonkamer in zijn appartement zonder lift op de derde verdieping in de Lower East Side van Manhattan. Garrett kende de kalende, vriendelijke man goed. Hij hield van de man en wist dat de man ook van hem hield; de man beschouwde Garrett als de zoon die hij zelf nooit had gehad en had Garrett een groot deel van diens korte, tumultueuze leven onder zijn hoede gehad. Garrett genoot er intens van dat de man nu, om twee uur 's nachts, bij hem bier zat te drinken en over koetjes en kalfjes, het leven en de liefde en over helemaal niets zat te praten. Deze man was de enige familie die hij nog had in de wereld.

Garrett Reilly kon zijn geluk niet op.

Het probleem was dat de man dood was. Hij was al twaalf maanden dood, en Garrett wist dat.

Garrett Reilly, zevenentwintig jaar, een half-Mexicaanse, half-Ierse obligatiehandelaar uit Long Beach, Californië, had de laatste tijd veel medicijnen geslikt. Tramadol, Vicodin, meperidine, oxycodon, om er een paar te noemen. Als hij een dokter kon overhalen om een middel voor te schrijven, dan slikte Garrett het. Een jaar geleden had hij een schedelfractuur opgelopen bij een matpartij in een kroeg, en hoewel de barst in zijn schedel was genezen, leken de vlammeende pijnscheuten ten gevolge van de verwonding nooit helemaal weg te blijven. De pijnaanvallen namen de laatste tijd zelfs in hevigheid en frequentie toe. Als zijn hersenletsel een aandeel was geweest, zou Garrett zeker *long* zijn gegaan en tevreden hebben toegekeken hoe het geld binnenstroomde.

Hij hield de doses die hij innam altijd nauwkeurig bij, maar de pijn was inmiddels zo chronisch geworden en sloeg zo verraderlijk toe dat hij sinds een tijdje alles slikte wat er voorhanden was, waarbij hij maar liever niet aan de gevolgen dacht. Tot die gevolgen behoorde uiteraard de morsdode man van middelbare leeftijd die in een La-Z-boy-relaxfauteuil in Garretts woonkamer zat.

‘Je moet wel voor jezelf zorgen, Garrett,’ zei Avery Bernstein, gekleed in een opzichtige groen-gouden spencer met daaronder een gestreken wit overhemd. Avery was Garretts baas geweest voordat hij stierf, een hoogleraar wiskunde die CEO van een effectenmakelaar was geworden en een van de weinigen was die op dezelfde manier als Garrett tegen het leven aankeken en het als een reeks prachtige vergelijkingen beschouwden die je moest oplossen. Avery verschoof iets in zijn stoel en keek de kamer rond. ‘Je moet meer naar buiten. Een beetje lichaamsbeweging, andere mensen ontmoeten.’

Garrett wist dat de gedaante tegenover hem in de kamer een hallucinatie was, veroorzaakt door een combinatie van te veel medicijnen, een overmaat aan alcohol en onvoldoende slaap. Maar hij begreep ook dat wat de hallucinatie hem vertelde, een projectie van zijn eigen onderbewustzijn was. Een boodschap die hij aan zichzelf stuurde. Hij moest inderdaad beter voor zichzelf zorgen en moest meer naar buiten. En wat die lichaamsbeweging betrof...

‘Ik haat lichamelijke inspanning,’ zei Garrett tegen zijn lege woonkamer. ‘Ik ben niet van plan om lid te worden van zo’n stomme sportschool en in zo’n achterlijke yogabroek rond te rennen. Ik heb nog wel een beetje zelfrespect.’

‘Zo ken ik je weer.’ Avery glimlachte. ‘Nooit veranderen. Waarom zou je? Je bent gewoon perfect zoals je bent.’

Garrett lachte, in het besef dat hij om zijn eigen grap lachte. Dat was toch iets om in de gaten te houden. 'Je bent hier niet, Avery. Ik beeld me dat alleen maar in.'

'Natuurlijk ben ik hier niet. Ik ben meer dan een jaar geleden omgekomen bij een auto-ongeluk, waarbij de dader is doorgereden. Een ongeluk waarvan je de precieze omstandigheden trouwens nooit te weten bent gekomen,' zei Avery. 'Hoe dan ook, je hebt een ernstig probleem, Garrett, en je moet daar iets aan doen.'

'Ik weet het, ik weet het, te veel medicijnen. Niet zeuren. Je bent mijn moeder niet, al zou die er geen donder om geven. Ik ga echt minderen. Het is alleen zo dat...'

Hij liet zijn mond openhangen en deed geen moeite de zin af te maken. In feite waren zijn hallucinaties in het algemeen onschuldig geweest: een hond die aan een parkeermeter was vastgebonden, had hem aandelenkoersen ingefluisterd toen hij het beest in Broome Street passeerde; de afgelopen week had hij op het werk voortdurend een oud nummer van The Carpenters uit zijn brogues gehoord; en nu was Avery Bernstein bij hem thuis op bezoek. Hij miste Avery enorm. Wat was het heerlijk om die vriendelijke, dikke man hier te zien. Er schoot hem iets te binnen: misschien slikte hij al die medicijnen helemaal niet om van zijn hoofdpijn af te komen.

Misschien nam hij ze in om van zijn verdriet af te komen.

'Nee,' zei Avery, terwijl zijn stem iets dreigends kreeg. 'Je weet best wat het probleem is, maar je negeert het.'

Garretts adem leek in zijn keel te stikken. Hij wist inderdaad heel goed wat het probleem was. De afgelopen weken had zich een bepaald patroon ontwikkeld. Op het internet was erop gezinspeeld en inmiddels had hij de eerste concrete transacties op aandelenmarkten in de hele wereld gezien. Het was een gecompliceerde kluwen, waarachter iets duisters en angstwekkends schuilging. Hij had geprobeerd om het te negeren, omdat hij er niets mee te maken wilde hebben. Hij wilde afstand houden tot de buitenwereld met haar eindeloze reeks problemen; de afgelopen tijd was hij bij zoveel wereldcrises betrokken geweest dat hij er voorgoed genoeg van had. Maar als de geest van Avery Bernstein een projectie van Garretts onderbewuste was, dan was dit een manifestatie van zijn diepste innerlijk, dat hem probeerde te waarschuwen.

'Ze komen eraan,' zei Garretts geliefde ex-mentor, waarbij zijn lippen plotseling afzichtelijk omlaag krulden. 'En ze komen voor jou.' Garretts hart bonsde paniekerig in zijn borst.

'Ze zullen alles vernietigen.'

New York, 14 juni, 8.17 uur

Het was heerlijk juni-weer: een wolkeloze blauwe lucht met een zacht ochtendbriesje vanaf de Hudson. Omdat het buiten zo aangenaam was, besloot Phillip Steinkamp een station eerder uit lijn 4 van de metro te stappen, op het Brooklyn Bridge-station in Lower Manhattan, en de laatste acht stratenblokken naar zijn kantoor te lopen. Steinkamp deed dit zo vaak mogelijk, uiteraard om wat lichaamsbeweging te krijgen voordat hij aan zijn drukke werkdag begon, maar vooral ook om een kop koffie te drinken en de winkeliers op Nassau Street te begroeten.

Hij wist dat hij dit eigenlijk niet moest doen. Hij wist dat hij eigenlijk nog een station verder moest met lijn 4, naar Fulton Street, en de twee stratenblokken naar zijn kantoor in hoog tempo moest lopen – twee stratenblokken vol politieagenten, versperringen en particuliere bewakers – maar Steinkamp had soms het gevoel dat hij in een glazen bol leefde, en op een mooie juni-ochtend was een glazen bol wel het laatste waarin hij wilde zitten. Hij was immers nog altijd een Amerikaan, die mocht doen waar hij zin in had, ook al was hij president van de Federal Reserve Bank van New York, de grootste en belangrijkste van de twaalf regionale Fed-banken.

Zeker, onder zijn kantoor op 33 Liberty Street lag bijna een biljoen dollar in goud, deposito's en promessen, en hij was inderdaad de op een na invloedrijkste bankier ter wereld, maar hij wilde Chanji van de elektronica-winkel even gedag zwaaien en bij Sal van het Griekse buurtrestaurant een kop koffie halen. Verdomme, wie kon hem tegenhouden? Jeffries, het hoofd Beveiliging, kon nog zo hard schreeuwen, maar Steinkamp wilde niet dat zijn leven volledig door zijn werk werd beheerst. Hij weigerde om voortdurend buiten de realiteit te leven.

Steinkamp snoof de heerlijke ochtendlucht op. Hij was een kleine man van nog geen een meter zeventig, met de ronde rug van een ex-accountant en een krans van dunner wordend bruin haar rond zijn grotendeels kale schedel.

Toen hij links afsloeg naar Nassau Street, kon hij zelfs het zoute water in de lucht ruiken, een voorproefje van de haven van New York. Hij liep snel, maar niet te snel, zwaaide voor Value Village Electronics naar Chanji

die in zijn mobieltje stond te kwekken – of misschien was het Ranjee; dat wist Steinkamp nooit – en glimlachte naar de andere bankiers en effectenmakelaars die gehaast naar de talloze kantoren in Lower Manhattan liepen. Grimmige blikken, iedereen leek in gedachten verzonken. Ze dachten alleen maar aan geld, aan niets anders dan geld.

Nou, dat gold voor hem net zo goed. Geld, rentetarieven en politiek. Zijn werk stond garant voor een eindeloze litanie van zorgen. Het hoofd van de New York Fed was de tweede in lijn na de voorzitter van de Federal Reserve, en als de voorzitter langer in functie was geweest – en niet pas drie maanden geleden was benoemd – zou Steinkamp rustiger hebben kunnen ademen. Maar het was niet anders: de huidige Fed-voorzitter was eigenlijk een onbekende, een ex-hoogleraar van Berkeley, Californië, en nogal een studiebol. Steinkamp had even gemeend dat hij zelf voor die baan in aanmerking zou komen, maar de president had voor Hummels gekozen, mogelijk om de vrouwelijke kiezers bij de komende verkiezingen te paaien, en mogelijk omdat Steinkamp soms domme dingen deed, zoals naar zijn kantoor lopen in plaats van de auto gebruiken die elke ochtend precies om acht uur voor de hal van zijn huis op Park Avenue gereedstond.

Steinkamp was een impulsieve man, en heel Wall Street wist dat. Hij zuchtte. Hij kon alleen maar zichzelf zijn; dat was in zijn opinie de sleutel tot het leven. Blijf jezelf. Heb nergens spijt van.

Hij bleef bij Sal's stilstaan en boog zich naar voren door het open loket-
raam aan de straatkant. Sal was een oudgediende, een Griekse immigrant met een dikke buik die onder zijn vuile witte schort opbolde. Hij begon te stralen toen hij Steinkamp zag. 'Eén koffie, mild en zoet, voor de machtigste baas van allemaal,' zei Sal, terwijl hij een kartonnen beker vulde en twee suikerzakjes op de toonbank gooide.

'Goedemorgen, Sal,' zei Steinkamp. Hij goot room uit een kannetje in de koffie en zwaaide naar Sal jr., die op de bakplaat in het restaurant bacon aan het bakken was. Steinkamp was dol op Sal, Sals zoon en de hele familie Panagakos. Hij genoot ervan dat ze hard werkten. Hij genoot van hun enthousiasme. 'En Sal jr. natuurlijk ook een hele goede morgen.'

'Ha, boss.' Sals zoon zwaaide. 'Hoe gaat het met mijn geld?'

'Werkelijk geen flauw idee,' zei Steinkamp, en de mannen in het restaurant lachten allemaal. Elke ochtend wanneer hij langskwam hadden ze een variant op hetzelfde thema paraat, en in de tien jaar dat hij hier kwam had hij steeds ongeveer dezelfde reactie gegeven.

Maar toch lachten ze allemaal, die doodgoeie knullen.

Sal veegde de toonbank schoon met een witte doek. 'O ja, wat ik u nog

wilde vertellen, boss... Er heeft een dame naar u gevraagd. Ze vroeg wanneer u weer eens langskwam.'

'Juist, ja.' Steinkamp glimlachte. 'Was ze knap?'

Sal haalde zijn schouders op. 'Viel niet tegen. Maar misschien voldoet ze niet aan uw normen.' Sal had nog steeds een Grieks accent en zijn originele immigranten-Engels klonk zangerig en lijsig. 'U kunt elke vrouw ter wereld krijgen, Mr. Big Shot. Waarom zou u moeite doen voor een dame in Nassau Street?'

Steinkamp glimlachte. Er werd voortdurend naar hem gevraagd in Lower Manhattan: effectenmakelaars, bankiers, handelaren. Ze kenden hem van gezicht of omdat hij wel eens in de krant stond. De presidenten van de regionale Fed-banken waren grotendeels kleurloze bureaucraten, maar Steinkamp draaide inmiddels zo lang mee dat hij zich een bescheiden beroemdheid mocht noemen. Zij hielden hem aan op straat of in de lunchroom in Chambers Street, waar hij graag een Reuben-sandwich at, om hem te vragen hoe het verderging met de rentetarieven en of de Fed zou minderen met obligaties opkopen. Of soms gewoon om zijn hand te schudden.

Maar de afgelopen tijd hadden ze vooral gevraagd naar de president van de St. Louis Fed, Larry 'Laat ze maar omvallen' Franklin. Franklin en Steinkamp hadden met elkaar overhoop gelegen, en niet zo'n beetje ook. Franklin was een moralist die er tijdens een reeks toespraken op universiteitscampussen en businessschools geen misverstand over had laten bestaan dat hij zich voortaan tegen elk reddingsplan zou verzetten, als er weer eens een *Too Big to Fail*-bank op omvallen stond. 'Als banken in de problemen komen, moeten ze er zelf weer uit zien te komen,' had Franklin in de *Chicago Tribune* laten optekenen. 'Bankiers moeten verantwoordelijk worden gehouden voor hun handelen.'

Steinkamp vond dit een belachelijk idee. Zeker, bankiers moesten voor hun handelen verantwoordelijk worden gehouden, maar in 2008 was de Federal Reserve de enige reddingsboei geweest om een stilgevallen wereld-economie en een financieel armageddon te voorkomen. De Fed had een heroïsche prestatie geleverd door de kredietmarkten in stand te houden en het ene na het andere doodzieke effectenkantoor te ondersteunen. Als er nog meer banken failliet waren gegaan, waren er zeker rellen uitgebroken in de straten. Wat Steinkamp betrof, was 'Laat ze maar omvallen'-Franklin een grote bedreiging, en niet alleen voor de Verenigde Staten, maar zelfs voor de hele wereld. En hij, Steinkamp, was de laatste die zich moedig verzette tegen Franklin en de financiële chaos die in het verschiet lag.

'Nou zeg, als je het over de duvel hebt...' Sal wees naar de overkant van

de straat. 'Daar zal je d'r hebben.' Steinkamp legde een biljet van vijf dollar op de toonbank, drukte een deksel op zijn koffiebeker en draaide zich om, zodat hij kon zien wie hem wilde spreken. Het stoorde hem niet. Die bescheiden faam was een leuke compensatie voor de eindeloze commissievergaderingen. Hij vormde zijn lippen tot een brede glimlach.

Maar zodra hij haar gezicht zag, bedacht Steinkamp dat het misschien toch niet zo'n goed idee was geweest om een station eerder uit de metro te stappen. Ze was jong, maar zag er oud uit, met een bleke huid en zwart haar. Ze droeg een groene regenjas, wat vreemd was, want het was juni en het was warm, en het zou later op de dag alleen maar warmer worden. Maar dat was niet de reden dat de rillingen Steinkamp over de rug liepen. Er was iets met de blik op haar gezicht: niet echt gekrenkt, zoals bij sommige lieden die op hem afkwamen, maar ook zeker niet blij. Vastbesloten, dat was de juiste term. Vastbesloten om iets te doen.

Iets slechts.

'Phillip Steinkamp?' vroeg ze, terwijl ze Nassau Street overstak en het trottoir op stapte. Ze had een heel licht accent, maar Steinkamp kon het niet goed thuisbrengen. Spaans? Portugees? Nee, dit was niet goed...

'Dat is hem.' Sal wees grijnzend naar Steinkamp. 'De big boss.'

'Ik ben bang dat ik te laat op mijn werk kom,' zei Steinkamp gehaast. 'Als u contact met me wilt opnemen, moet u mijn kantoor bellen. U kunt het nummer online opzoeken. We regelen graag een afspraak.' Opeens werd hij bang, heel bang, en nam hij het Sal kwalijk dat hij zijn identiteit had bekendgemaakt. Op het moment dat hij een grote stap zuidwaarts zette, Nassau Street in, versperde de vrouw hem de weg en haalde ze iets uit de zak van haar regenjas.

Steinkamp wist meteen dat het een pistool was.

'Moeder Maria,' zei Sal van achter de toonbank. 'Ze heeft een pistool!'

Steinkamp verroerde zich niet meer. Hij hield zijn blik strak op het wapen gericht, op dat gevaarlijke, gestroomlijnde stuk grijs metaal. Hij kon niet wegstaren. De vrouw bracht het pistool met haar hand omhoog en richtte het op Steinkamps borst.

'Nee, mevrouw, niet doen. Ik ken u niet. Dit is een vergissing.'

Iemand schreeuwde vanaf de overkant van de straat. Een taxi claxonneerde. De vrouw in de trenchcoat haalde de trekker driemaal snel achter elkaar over.

De eerste kogel sloeg in Steinkamps schouder in. De volgende trof hem een fractie van een seconde later in zijn rechterarm. Maar de derde kogel reet zijn blauwe Brooks Brothers-overhemd open en boorde zich in Steinkamps hart, dat meteen ophield met kloppen. De voorzitter van de Fede-

ral Reserve Bank van New York slaakte een amechtige zucht en zakte op de grond ineen, terwijl voetgangers om hem heen op straat in doodsangst begonnen te schreeuwen.

Alleen Sal, die in het open loket van zijn restaurant stond, dook niet weg en deinsde zelfs niet terug. Hij gaapte de vrouw verbijsterd aan, terwijl ze met haar versleten hoge pump tegen het levenloze lichaam porde.

‘Is hij dood?’ Haar stem klonk vlak en emotioneel.

‘Ik denk het wel,’ zei Sal, zonder goed te weten waarom hij dat zei. ‘Je hebt hem vermoord.’

Ze draaide zich naar Sal toe. Ze sprak rustig en duidelijk, alsof ze er zeker van wilde zijn dat iedereen die luisterde elk woord goed verstond. ‘Garrett Reilly heeft me hiertoe aangezet.’

Meteen stak de vrouw in de groene regenjas het pistool in haar mond en haalde de trekker voor de laatste keer over.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

DREW CHAPMAN

Ondergronds

‘Een must voor fans van *Homeland* en *24!*’ – Joseph Finder

Tussen de beurscijfers die continu omhoogschieten en dan weer zakken, blijkt een angstwekkende waarheid besloten te zitten: Amerika ligt onder vuur. De regering, de economie en de hele Amerikaanse samenleving zijn het doelwit van een meedogenloze vijand... alleen niemand weet het. Behalve één man.

Garrett Reilly heeft een feilloos oog voor cijfers. Hij ziet patronen en reeksen die niemand anders ziet, en dankzij die unieke gave is zijn ster rijzende op Wall Street. Maar als hij in de gaten krijgt dat er 200 miljard aan Amerikaanse staatsobligaties te koop wordt aangeboden tegen spotprijzen, maakt zijn talent hem de meest gezochte man ter wereld.

Het Amerikaanse leger wil Reilly beschermen en inlijven vanwege zijn bijzondere kwaliteiten. Ze verzamelen een team van whizzkids en hackers om hem heen om te helpen in een onzichtbare oorlog, die wordt gestreden op het duistere slagveld van de cybernetica en waar economisch, psychologisch, maar ook fysiek geweld niet geschuwd wordt.

Reilly en zijn team ontdekken dat China achter de aanvallen zit en de oorlogsdreiging stijgt al snel naar een kritiek punt. Maar om een mogelijk allesverwoestende aanval tegen te kunnen houden, is het essentieel om erachter te komen wat het doel ervan is. Als ze daarin gedwarsboemd worden hebben ze geen andere keuze dan ondergronds te gaan. Reilly en zijn team proberen, terwijl de politie, geheim agenten en een terroristencel hen proberen op te sporen, hun missie alsnog tot een goed einde te brengen. Maar hebben ze genoeg tijd om de wereld voor de ondergang te behoeden?

ISBN 978 90 452 1094 0

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0694 3